

**POZLACENÝ
MĚSÍC**

ROMÁN

JOY JORDAN-LAKE

POZLACENÝ MĚSÍC

Text copyright © 2020 by Joy Jordan-Lake
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o..

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2022
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2834-3 (pdf)

JOY JORDAN-LAKE

POZLACENÝ
MĚSÍC

Tuto knihu věnuji své matce Diane Owenové Jordanové, která zbožňuje lidi, památce své babičky Evelyn Hopsonové Woodové Owenové, která mi předala lásku k horám, umění a slovům, dále své rodině a přátelům, kteří mě učí laskavosti a odvaze, a nakonec všem, kteří se snaží o to, aby byl náš svět soucitnější, mírumilovnější a spravedlivější.

PRVNÍ KAPITOLA

Říjen 1895

Oblaka páry vířící kolem komínů, kolejí a vzdouvajících se sukni na nádraží Grand Central Depot proťal hvizd píšťalky na nejvzdálenějším nástupišti: čas postavit se tváří v tvář minulosti, o které si myslela, že už ji dávno přelstila, předběhla a nechala bezpečně za sebou. Cylindry, buřinky a peří na dámských kloboucích se pohupovaly, jak cestující spěchali k nástupišti – vstříc dobrodružstvím, útekům a tajným intrikám. Jen Kerry MacGregorová v té chvíli, jíž se tak děsila, stála bez hnutí.

Zvuk píšťalky pro ni znamenal výzvu k cestě, za jejíž zrušení by dala polovinu Manhattanu. Hlava i celé tělo jí pulsovaly odporem.

„Tady jsi,“ ozval se hlas za jejími zády a pak se vedle ní postavila starší žena. „Doufala jsem, že tě tu ještě najdu.“

Kerry se setkala s pohledem slečny Hopsonové. I když oči její bývalé učitelky lemovaly vrásky, pořád byly plné klidné síly, jako dub, o který se můžete opřít, když už nezvládáte udělat ani krok. Kerry se snažila vymyslet něco, čím by je obě rozesmála, což byl její celoživotní způsob řešení krizí. Její mysl, rozvířená jako dým, se ale nedokázala soustředit.

Bylo před svítáním a venku ještě pořád vládla černočerná tma, nástupiště ovšem osvětlovalo mlžné, zlatavé světlo plynových luceren. Kerry se zahleděla do dálky na rovnoběžné ocelové linie, jako by tam snad mohla rozeznat siluetu své budoucnosti – kterou tyto koleje za chvíli rozdrťí na prach. „Děkuju, že jste přišla.“

„Víš, že tě chápu, Kerry. Chápu, proč máš pocit, že nemáš jinou možnost než se vrátit. A – odpusť mi, ale je třeba to říct – chápu i to, co tě to může stát.“

Nechaly ta slova mezi sebou chvíli viset ve vzduchu spolu s párou a nádražní vůní horké oceli, mokrého betonu a pečenných kaštanů. Kerry se zvedl žaludek. Na nevolnosti mělo svůj podíl to, že od chvíle, kdy jí před třemi dny přišel ten telegram, téměř nejedla. Mohly za to ale i ty kaštany... jejich vůni měla spojenou s problémy.

Doma je sbírala do konví na mléko, aby pomohla zaplatit účty. I po těch dvou letech, co byla pryč, jí do krku pořád stoupala žluč, když ucítila, jak se pečou na ohni. Nezaplacené daně. Výběrčí u dveří srubu. Otec odjíždějící svoji remingtonku.

„Kerry, určitě si vzpomínáš, že vím lépe než většina lidí, jak daleko sahají chapadla chudoby. Jak tě ten svět dokáže vtáhnout zpátky.“

Ozvalo se syčení vypouštěné páry. Kerry napadlo, jestli neslyší i to, jak z jejích plic unikají poslední zbytky vzduchu.

„Tvrdě jsi dřela, aby ses dostala až sem. Tak nerada tě vidím...“

„Zahazovat svůj život?“

„Víš, že máš jen jeden.“

„Až doma všechno vyřeším, můžu se vrátit.“

Odmilka. „Na správním radu Columbie jsme malí páni, zvláště když se o stipendium na Barnardu hlásí tolik dalších vynikajících mladých žen, ale víš, že se o to pokusíme. Pokud se ti ovšem podaří vyhnout určitým... poutům.“

„Poutům.“ Kerry se nemusela ptát, co tím myslí. Slečna Hopsonová byla před lety v jednotřídce u toho, když ta pouta začala zapouštět kořeny.

Starší z žen si povzddechla. „Má drahá, chválím tvůj smysl pro povinnost. Zvláště vzhledem k tvému, řekněme, ne zrovna jednoduchému dětství.“

Kerry sebou trhla. Slečna Hopsonová měla pravdu, a to ještě použila velice mírný výraz. Slyšet to nahlas ale zabořelo.

Na vzdáleném konci nádraží se ozvalo cinkání tramvaje a melodie houslisty hrajícího za drobné od kolemjdoucích. Když Kerry zavřela oči, slyšela svou malou sestru ťukat do kravského zvonce, bratra hrát na banjo vyrobené z tykve a veverčí kůže a otce, jak ze svých skřípek vyluzuje pomalou, truchlivou baladu.

Otce, který je dokázal rozplakat syrovou krásou svých bolestných, teskných písní. Když byl střízlivý.

Otce, který – když střízlivý nebyl – je dokázal rozplakat z nespočtu jiných důvodů.

Slečna Hopsonová pečlivě volila slova. „Mám strach o tvoji budoucnost...“ Odmlčela se, jako by byly hory Severní Karolíny od New Yorku příliš vzdálené na to, aby mohly být skutečné. „... tam.“

Výpravčí na nástupišti zkontroloval své kapesní hodinky podle nádražních hodin na zdobeném železném stojanu poblíž Kerry. Snažila se necítit jejich tikot uvnitř své lebky.

„Rozumím,“ řekla Kerry. A opravdu rozuměla.

Právě proto ještě nenastoupila do vlaku a neusadila se u okna, aby mohla sledovat, jak se kolem řítí města a obyčejné, zaměnitelné farmy, než se země začne vzdouvat a propadat a zbarvovat do mlžné modři. Chápala, že to může být rozhodnutí, které její život obrátí o sto osmdesát stupňů. Úplně ho vykolejí.

Slečna Hopsonová si odkašlala. „Protože už nemáme moc času, dovol mi, abych byla upřímná: Jak se s Deargem Tatem vypořádáš?“

„S trochou štěstí už bude mít manželku a trojčata,“ usmála se Kerry. „Čímž by se vyřešily jakékoliv komplikace, které bych ale i tak nejspíš zvládla.“

„Jinými slovy ti to dělá starosti, což by také mělo. Viš, Kerry, na cizí lidi možná působím jako stará panna z Barnardu, která

o takových věcech nemá ponětí, ale můžu tě ujistit, že existují síly vymykající se“ – uhladila si sukni – „zdravému rozumu, které ženu dokážou svést daleko z cesty.“

U nádražních hodin kousek od nich se zastavil gentleman v cylindru. Měl mladistvý obličej, ve kterém se však míhaly stíny čehosi, co připomínalo sílicí bouři. Mohl to být vztek. Nebo smutek. Kerry sledovala jeho pohled směrem k plačícímu dítěti, které kulhalo kolem hodin. Pán v cylindru vykročil vpřed, jako by chtěl dítě chytit. Vtom ovšem přiběhl další muž, sesunul se na kolena a chlapce objal.

„Nico!“ Muž s tvrdovou čepicí nakřivo posazenou na černých vlasech dítě pevně držel. „*Ero cosi spaventato!* Nemůžeš se někam zatoulat, jen co se k tobě na chvíli otočím zády.“ Vzal chlapcovu tvář do dlaní. „Nedovolím, aby mi tě znovu odvedli.“

Kerry zkrřížila ruce na prsou, aby potlačila bolestivou prázdnotu, kterou způsobila nepřítomnost jejího bratra a sestry. Což telegramu ještě dodalo na síle. „Čím si tihle dva proboha museli projít?“ zašeptala své staré učitelce.

Gentleman poblíž hodin udělal pohyb, který ji přiměl znovu se na něj podívat. Zvedal dva prsty pravé ruky k levé klopě – jako nějaký reflex nebo znamení – a držel je na místě.

Otočil se a setkal se s jejím pohledem. Špinavě blondaté vlasy mu spadly do čela. Ztuhl a spustil ruku z klopě.

Rozpor, pomyslela si: elegantní cylindr, arogantní postoj – a proti tomu cosi v jeho tváři, kterou nedokázala přechíst.

„Takže,“ ozvala se slečna Hopsonová, „nemoc vašeho otce je vážná, jak jsem pochopila.“

„Už jenom to, že poslali telegram... Na to nemá nikdo peníze. A Western Union se na placení křížalami většinou nedívá s pochopením.“ Kerry zvedla obdélníkový papír.

TATA JE NEMOCNEJ. JA A DVOJCATA TE
CHCEME DOSTAT DOMU.

„*Nemocný* znamená, že *umírá*, když poslali telegram, který si nemůžou dovolit. *Já a dvojčata* znamená, že teta Rema sází na to, že mi bratr se sestrou nesnesitelně chybí – což má pravdu. Počítá s tím, že to vyhraje nad tou zuřivou silou, která mě sem přivedla. *Dostat* není jenom řečnický obrat, říká mi tím, že budu s návratem možná potřebovat pomoc. S návratem tam, kde, ať se mi to líbí, nebo ne, jsem pořád *doma*.“

Slečna Hopsonová přikývla. „Když jsi mi o tom telegramu řekla, věděla jsem, že budeš mít pocit, že bys měla jet. Takže jsem se pokusila trochu pomoci a také jsem poslala jeden telegram. V předním voze na tebe čeká překvapení, které tě doufám potěší.“

Kerry se podívala na nejbližší nástupiště a zpátky. „Ať už jste udělala cokoli, díky.“

Ozval se další hvizd a znovu zasyčela pára. Kerry cítila, jak se jí stahují plíce.

„Nastupovat!“ zavolal výpravčí. „Rychlík Royal Blue do Washingtonu!“

Kerry zvedla malý kožený kufr vypůjčený od slečny Hopsonové a svou vlastní hnědou tašku. Mlčky spolu došly k vlaku. Pak slečna Hopsonová najednou vytřeštila oči a ukázala směrem ke konci vlaku. „Božítku... podívej.“

„Připojili soukromý vagón?“

„A ne jen tak ledajaký. K tvému vlaku připojili Swannanoa George Vanderbilta!“

Kerry naklonila hlavu na stranu. „Řekla bych, že je to spíš jeho vlak než můj, vzhledem k tomu, že jeho rodina nejspíš vlastní koleje.“

Kolem nich se kolébala žena ve fialových šatech, které se nad krajkovým límečkem vrstvilo několik brad. „Prý je jeho vůz elegantní jako salónek na Páté avenue. Nikde ale nevidím samotného pana Vanderbilta, vy ano?“

Slečna Hopsonová se začervenala. „Nejsem si jistá, jestli bych ho poznala.“

„Ale určitě, ze společenských stránek přece! Říká se, že si postavil nové sídlo, někde tam... dole.“ Kolébala se dál.

„Někde tam dole“, mrkla Kerry na učitelku. „Protože si jako každý z New Yorku představuje Jih jako pár bavlníkových polí, hrstku tabákových farem a jedno město, Atlantu, která možná ani není tak docela město.“

K jejímu vlaku se hrnuly dámy v přiléhavých béžových, šedých nebo tmavomodrých cestovních kabátcích a sukních stejné barvy, rukávy na předloktích těsné, ale od loktů až k ramenům tak nadýchané, že musely chodit daleko od sebe. Peří a květiny na kloboucích se jim při hovoru pohupovaly. V další vlně nastupujících kolem prošli dva pánové v cylindrech.

„Tam,“ řekl vyšší z nich a odhrnul si z očí světlý pramen vlasů – byl to ten muž z dřívějška. „Georgeův vagón je támhle na konci.“

Druhý si oprášil rukáv kabátu. „Nemohl si pro to své nové dobrodružství vybrat neuvěřitelnější místo. Pokud vím, není s lidmi z těch hor lehké pořízení. Už jen kvůli tomu, jak jsou divoce nezávislí.“

„Ano, četl jsem.“ Vyšší muž se krok před Kerry otočil a zkontroloval čas na nádražních hodinách. „A zoufale negramotní.“

Kerry sevřela pravou ruku na menší hnědé tašce – pytlí od mouky, který si obarvila bobulemi a cikorkou. Měl díky tomu splynout s koženými zavazadly zbytku cestujícího světa, ačkoli vyšší gentleman, který k němu teď letmo sklopil oči, naklonil hlavu, jako by šlo o muzejní exponát z primitivní kultury.

Obličej, krk i hruď jí zalilo horko. Opětovala jeho pohled. „Divocí je slabé slovo,“ pronesla.

Překvapeně zamrkal.

Vlak ovšem znovu zahvízdal, a tak se Kerry otočila ke své učitelce a spěšně ji objala. Nadřazená a lhostejná slova toho muže jí pomohla přenést se přes poslední, srdceryvné rozloučení a se vztyčenou hlavou jít vstříc tomu, co musela udělat.

Slečna Hopsonová jí položila ruku v rukavici na paži. „Šťastnou cestu. A poslední věc.“ Oči nad vrásčítými tvářemi jí zajiskřily. „Pamatuj si, více měj, než vyjevíš.“

„Méně hovoř, nežli víš.“ Kerry zvedla pytel od mouky a šla pozpátku k vozu.

„Víc nepůjčuj, nežli smíš.“ Slečna Hopsonová jejich výměnu jako vždycky ukončila vzdušným polibkem.

„Počkejte.“ Kolébavá dáma ve fialovém se otočila. „Ten citát znám. Není to z Krále Jakuba?“

Kerry už ale s pytle a vypůjčeným kufrem nemotorně běžela k nosiči. Nemířila ke konci vlaku, kde cestující se saténovými klopami a v kloboucích s peřím nastupovali do dámských vozů a do Swannanoa, nýbrž k prvnímu vagónu. Tam, kde se vznášel dým a poletovaly jiskry, tam, kde seděli přistěhovalci a méně majetní lidé.

Sama se rozhodla.

Zvolila si možnost, která její budoucnost – což věděla už teď, když běžela k vagónu – pravděpodobně strhne daleko od směru, na němž tak tvrdě pracovala. Daleko od toho, o čem snila.

Ale budiž.

Měla na paměti varování své učitelky. Nenechá se svázat žádnými pouty, i kdyby byla síla starých proudů sebevětší.

A udrží na uzdě vztek vůči otci, který ji spaloval až do morku kostí. Bude muset – pokud nechce vybuchnout.

Nosič převzal s malou úklonou její kufr. Tašku z pytle si přitáhla k sobě. „To si nechám u sebe. Ale děkuji vám. Mám v ní své“ – otočila hlavu ke světlovlasému gentlemanovi, který stál o pár metrů dál – „cennosti.“

Muž povytáhl obočí. Zastavil se, dotkl se okraje klobouku a vykročil se svým společníkem směrem ke Swannanoa.

Divocí, měla chuť za ním zakřičet. A tvrdohlaví. Víc než si vy, Vanderbilt a ti vaši milionářští přátelé dokážete představit!

DRUHÁ KAPITOLA

Kerry nastoupila po schůdkách těsně za dámou ve fialovém, které nahoru pomohl nosič. Procházela uličkou a její oči pořád ještě přivykaly jasnému elektrickému světlu vlaku, stropům královsky modré barvy, mahagonovým stěnám se dvěma řadami lesklých dřevěných lavic směřujících dopředu a kouři z doutníku vznášejícímu se kolem muže v hnědé buřince. Měla jen okamžik, aby se připravila na šok, když se v přední části vozu zvedli ze sedadel dva cestující a vrhli se k ní.

„Tully!“ Kerry objala nejdřív sestru a pak bratra. „Jursey! Jak je to proboha možné?“

Tiskla je k sobě a cítila jejich bušící srdce. Její vlastní bilo ještě hlasitěji, jako by si chtělo vynahradiť ty poslední dva roky slabého, neochotného tlukotu, kdy daleko od sourozenců jen odbýjelo čas.

Tully si odhodila cop dozadu. „Zařídila to slečna Hopsonová, zaplatila jízdenky, abysme mohli přijet. Říkala, že pro nás bude dobrý, když pojedeme takhle pěkně pohromadě.“

Jursey nic neříkal, jen Kerry stydlivě držel za ruku, jako by se bál, že zase zmizí v oblaku páry z nádraží.

Rema zvedla oči od pletení a rozzářila se. „To je pohled pro moje bolavý voči! Božítku, tys nám ale chyběla, zlatičko.“

„Vy jste mi taky chyběli.“ Kerry překvapilo, jak opravdový to byl pocit. Jak proročké bylo od učitelky zaříditi jízdenky pro její rodinu – dar v podobě kotevních lan, která měla Kerry dovést zpátky domů.

Zvedla hlavu od dvojčat, ale nepřestala je objímat. Všichni tři došli do přední části vozu. „Takže, teto Remo.“ Stála před

ženou, která zastřelila pěknou řádku baribalů a pum, a dokonce jednu střelila do nohy jednoho záletného manžela. A přesto se zdálo, že je z New Yorku vyplašená. „Co říkáš na město?“

Rema pokrčila rameny a jen se podívala z okna. „Hromada baráků, co přerostly oblohu.“

Kerry se zasmála a usadila se na lavici mezi Tully a Jurseyho. Poslouchala, jak sourozenci štěbetají jeden přes druhého. Škola ve vesnici už byla zase bez učitelky – od odchodu slečny Hopsonové, která tam vydržela nezvykle dlouho, se vystřídaly už čtyři. Otcův ohař Romeo je všechny budil svým chrápáním. Vzduch doma voněl po jablkách, což byla jediná věc, která na farmě ještě rostla.

Nikdo se nezmínil o důvodu celé cesty: o jejich tatínkovi.

Vlak vyjel z nádraží a začal nabírat rychlost a Reminy jehlice cvakaly v rytmu jeho klikových hřídelí a kol. Šaty z domácího žlutého sukna měla na ramenou nakřivo, jako by visely na polámaném ramínku. Před dvěma lety si prosadila, že si dvojčata vezme k sobě, aby mohla Kerry jít na Barnard. Možná jí to ale Kerry neměla dovolit.

V Pensylvánii už dvojčata ležela roztažená na lavici a spala a Kerry měla v klíně Tullyinu hlavu a Jurseyho chodidla. Na podzim jim bylo třináct a oba se pořádně vytáhli. Jejich těla se často pohnula ve stejnou chvíli, jako by do nich štouchl stejný sen, ale obličejové měli klidné, což ani u jednoho nebyvalo zvykem. Jako by teď, když je jejich starší sestra zase u nich, přece muselo být všechno v pořádku.

Což, jak Kerry věděla, nebyla pravda.

Royal Blue vyrazil ještě před svítáním, dosahoval rychlosti až sto čtyřicet kilometrů za hodinu a vzdálenost do Washingtonu překonal za úctyhodných pět hodin. Jakmile ovšem najeli na jižní spojku, začaly je zpomalovat časté zastávky. Na čtveřici znovu čekala zvlněná zemědělská krajina Virginie. A teď, po delší zastávce a výměně vlaku v Salisbury v Severní Karolině, kde od jejich předchozího vlaku odpojili vůz George Vanderbilt

a připojili ho k novému, se země rozvlnila ještě víc a z kopečků se zvedla do nízkých hor.

Za pootevřenými okny byl cítit déšť, borovice a tlející listí. V Kerry se vzedmula touha a pak strach, emoce tak silné a tak protichůdné, jaké dokázala rozdmýchat jen cesta domů.

Světla lokomotivy prořezávala mlhu a osvětlovala červené, žluté a zelené pásy úbočí kopců, jako by míjeli záhyby barevné prošívané deky.

Kerry už zase seděla s dvojčaty, tentokrát vpravo v zadní části prvního vagónu. Rema pletla na lavici těsně před nimi, vedle mladého muže s kudrnatými černými vlasy a jarmulkou. Kerry si vzpomínala, že byl v jejich voze už od začátku cesty z New Yorku.

Otočil se a usmál se na ni. „Na dovolené?“

Přinutila se úsměv opětovat. „Jedu domů.“ Uhladila Tully vlasy a Jurseymu nohavici kalhot. „Tohle jsou moji sourozenci. A vedle vás sedí moje teta.“

Natáhl k ní ruku. „Aaron Berkowitz. Na služební cestě.“

Kerry mu rukou potřásla a prohlédla si jeho obličej, dychtivý, s doširoka otevřenými očima. Z kapsy saka, jehož tvídová tkanina už byla trochu roztřepená, mu vyčníval malý zápisník a plnicí pero. „Takže jste novinář.“

„Investigativní reportér.“ Natáhl k ní krk. Vypadalo to, že vyčkává.

„Nechte mě hádat. Z *Heraldu*. Nebo možná z *Harpera*.“

Otočil na lavici celé tělo, aby se jí mohl podívat do očí. „Z *New York Times*.“

„No tedy, to je působivé. A tohle je váš první velký úkol?“

Zamrkal. „Jak to víte?“

Zasmála se. „Přímo to z vás sálá. Z vašich očí. Z celého obličeje.“

Nepatrně svěsil ramena. „Slíbil jsem si, že budu vypadat víc ztrhaně, jako novinářští veteráni. Ale tohle jsem chtěl dělat už od vysoké školy. Nebo spíš ještě dřív, od chvíle, kdy jsem

jako dítě přišel do téhle země. Síla svobodného tisku. Střežení integrity demokracie. Určitě vám připadám tak trochu směšný.“

„Naopak, myslím si, že tak jako vy by měl mít svoji práci rád každý. Kam vás posílají?“

Zaváhal. „Jistě vám můžu důvěřovat, slečno...“

Bylo to troufalejší, než newyorské mravy obvykle dovolovaly, ale na druhou stranu tady nebyli v žádném společenském salónku. A Kerry si nemohla pomoci, byl jí sympatický. „MacGregorová.“

„Posílají mě“ – rozhlédl se na obě strany – „do Asheville.“

„Dobrotivé nebe. Opravdu je v Asheville něco tak fascinujícího – nebo tak ďábelského –, aby si toho všimly *New York Times*?“

„Dalo by se říct, že jde spíš o lidi, které to místo přitahuje. Lidi s tajemstvími, která by rádi udrželi pod pokličkou.“

„Nemáme snad všichni něco, co bychom rádi utajili, pane Berkowitzi?“

„Jistě. Jenže vy a já máme svá běžná zahanbení a hříšky. Ale tajemství, o kterých tu mluvím, stála spoustu životů a hromady peněz.“ Naklonil se k ní. „A teď... teď máme nové informace, na kterých můžeme stavět. A takříkajíc výhodu nečekaného útoku. Klíčového hráče, který si myslí, že mu všechno prošlo, zastihneme nepřípraveného. Teď vyjde pravda konečně najevo.“

„To zní velice dramaticky. A jak se k té pravdě chcete dostat?“

Poklepal na svůj blok a pero. „Vím, jak klást otázky. A jak pozorovat.“

„Božínku, *jak pozorovat!*“ ozvala se vedle reportéra Rema. „To zní docela jak naše Kerry!“

Kerry nad tetou zavrtěla hlavou, ale Rema, jejíž jehlice pořád cvakaly v rytmu jedoucího vlaku, se jedinkrát ohlédla a švitořila dál.

„Páni, jak ta si dycky všímala i těch nejmenších věciček. A dokázala z nich vykouzlit příběh. Říkali jsme tomu *postřehy*. Dostala dar, jen co je pravda.“

„Vážně?“

„Není to žádný dar,“ odpověděla Kerry ostřeji, než měla v úmyslu.

Věděla, co to je, ten její ne-dar: jen naučená dovednost. Její boj o přežití. Způsob, jak ochránit dvojčata. Zkrátka umění vnímat pohledy a tóny, kroky mimo rytmus.

Novinář na ni přátelsky kývl. „Čeho si všímáte právě teď?“

„Jenom toho, čeho by si všiml každý.“

„Například?“

Pohled jí zabloudil přes uličku k lavici, do které Tully narážela chodidly. Tmavovlasý muž – ten v tvídové čepici, který pronásledoval chlapce na nádraží – od nich byl mírně odvrácený, tělo měl ochranně shrbené nad dítětem spícím po jeho levici a v ohbí pravého lokte držel papírovou ruličku. Očividně Kerryin pohled vycítil, letmo se podíval směrem k ní a reportérovi a pak zase rychle odvrátil zrak. Levou ruku položil na chlapcovu hruď, jako by ho uklidňoval už jen samotný pocit, že dítě dýchá.

„Například...“ Kerry se naklonila dopředu a ztišila hlas. „Proč má náš spolucestující na zátylku a nad horním rtem tak bledou kůži? Všude jinde je jeho kůže snědá – hodně snědá. Musel si nedávno ostříhat vlasy a oholit knír. Jeho oblek vypadá téměř nenošený, ale švy na ramenou jen jen prasknout a manžety mu končí vysoko nad zápěstím, jako by měl na sobě oblečení menšího, ne tak aktivního muže.“

„Aha.“ Reportér zvedl obočí. Pak s hravým máchnutím vytáhl blok a zašeptal: „Takže, slečno MacGregorová, otázka zní *proč*.“

Muž se jako na povel znovu ostražitě a nejistě podíval přes uličku.

Tully mátožně zvedla hlavu a posadila se. Sledovala sestřin pohled.

„Kerry, tohle je náš kamarád. Ukázal mně a Jurseymu krásnej obrázek domu pana Vanderbilta, těsně předtím, než jaks v New Yorku nastoupila.“

Muž zbledl. Zjevně nechtěl, aby o tom někdo věděl.

Kerry k němu natáhla ruku – řádné způsoby ať jdou klidně k čertu. „Kerry MacGregorová.“

Potrásli si rukama. „Marco Bergamini,“ představil se. Jeho rty si dávaly záležet na každé slabice – zvláštní způsob, jak vyslovit vlastní jméno. „Tohle,“ ukázal na asi osmileté spící dítě, „je Carlo. Můj bratr.“

Znovu ta záměrná pečlivost při vyslovování chlapcova jména. Které se navíc lišilo od toho, jakým ho muž oslovil na nádraží.

Kerry naklonila hlavu a usmála se. „Nová jména pro nové místo?“

Teta Rema se pootočila a protočila panenky. „Někdy se z daru může stát pořádná vosina v oslím zadku.“

Nikdy to nebyl dar, chtěla Kerry protestovat.

Vzpomněla si na svou ubohou maminku, věčně v posteli a často tak nešťastnou, že nedokázala vstát – kvůli mnoha dětem, které se narodily menší než panenky z kukuřičného šustí a byly stejně tak nehybné. A její táta: nebyl to špatný člověk, když byl strážlivý. Jenže když strážlivý nebyl, proměnil se v někoho úplně jiného.

Jako by se mu whiskey vsakovala do mozku a rozžhavovala každý uhlík zrady – každý pokles cen obilí, každé ponížení, když chtěl obchodník peníze místo směny. To všechno se mu propálilo do krve a usadilo se, jak to Kerry připadalo, v pravé paži.

Brzy se naučila rozeznat lehké klopytnutí nebo maličký skluz v otcově kroku. Nepatrně zhoršenou artikulaci.

Uměla poznat, kdy má popadnout dvojčata a utéct.

Takže ne, žádný dar. Jen dovednost nutná k přežití, o kterou se nikdy neprosila.

Ne-Marco Bergamini otevřel ústa, jako by chtěl bránit sebe i své jméno, které zpochybnila. Pak se ale jen dotkl okraje čepice. „Je mi potěšením.“

„Potěšení je na mé straně,“ opáčila Kerry a muž se otočil zády.

Naklonila se těsně k tetinu uchu. „Remo, k čemu by ten člověk měl obrázek Biltmoru?“

„Třeba by ti to řek sám, kdybys ho zrovinka málem nevosočila, že si vymyslel vlastní jméno.“ Pustila přízi. „Už jsme skoro doma a já bych dočista zapomněla, co jsem přivezla.“

Rozbalila červenou utěrku a po celém vagónu se rozlila vůně opečené šunky a skořice. Z podlahy zvedla velkou zavařovací sklenici a odšroubovala kovové víčko.

„Sladký mlíko už bude dávno teplý, ale podle té zimy, co jde vod země, se tu určitě nezkazilo.“ Do menší sklenice naplněné smaženými jablky zabodla široký nůž. Pak na dvě housky položila plátek slaneho vepřového a jablka a podala je dvojčatům. Potom jednu reportérovi a tři Kerry a ta dvě z nich nabídla ne-Marcovi Bergaminimu a jeho bratrovi, který se zrovna probouzel.

Rema kývla směrem k dítěti. „Chudák malej už musí z té dlouhé cesty hlady švidrat.“

„Musí být příšerně hladový,“ přeložila Kerry. A oba Italové vypadali, že se jim ulevilo.

„Je to od vás velice laskavé,“ řekl reportér, ale svačinu odmítl.

Rema se zamračila. „Synku, byl to vepř, co už měl pořádně věk a moc chuti do života mu nezbylo, esi to tvý outlocitnosti nějak pomůže.“ Kerry otevřela ústa, aby to tetě vysvětlila, ale reportér Remu obdařil úsměvem, který ji obměkčil. „Děkuji vám, madam, za vaši ochotu se podělit.“

Kerry se zakousla do jablek, slaneho vepřového a housky, které se jí rozplynuly v ústech. Pak Remě stiskla rameno.

„Todle,“ prohlásila Rema, „tam nahoře v tom bláznivým městě nemaj.“

Starší z Italů zvedl Carla do sedu, aby si mohl sníst housku, a sám se zakousl do té své. „Ach,“ zasténal. „*Mio dio*.“

Rema se zatvářila potěšeně a zase vzala do rukou pletení. „Jenom si to *mio dio* užijte, drahoušku.“

Jehlice znovu zacvakaly. Venku už barvy slábly a šedly, ale uvnitř vagónu se pohupovaly zavěšené žárovky, které vydávaly teplé, žluté světlo. Vlak klapal a rachotil a všichni v předním vagónu se ponořili do ticha. Jak se řítily krajinou, sahaly na ně skrz okna paprsky pozdně odpoledního slunce.

Kerry se snažila naplánovat, co bude potřeba říct. *Jak se dneska cítíš, tati?*

Zatím to šlo.

Prý jsi přestal pít. Tolik let poté, cos mámu přivedl do hrobu. Ty sobecký mizero.

Povzdechla si. To po dvou letech odloučení nebyl zrovna ideální úvod.

Ráda by ho viděla, jak se plazí a prosí o milost. Jak žadoní o odpuštění.

Což by Johnny MacGregor, i kdyby mu hrozilo horoucí peklo a šklebil se na něj sám satanáš, nikdy neudělal.

Cítila pod sebou kymácení a kodrcání vlaku a uklidňující zhoupnutí v širokých zatáčkách, když stoupali do hor Blue Ridge. Muž s malým bratrem a papírovou ruličkou přitisknutou k hrudi se na sedadle sesunul níž. Hlava mu klesla. Usnul.

Vlak začal zpomalovat a rozmazané zelené pruhy za oknem získaly tvar stromů. Do uličky se připotácel cestující. Kerry poprvé od obdržení telegramu ucítila, jak se její tělo uvolňuje.

Pak se najednou ozvalo skřípění brzd a hvizd píšťalky.

Škubnutí.

Ital po její levici vykřikl ze spaní a chytil svého bratra.

„Ne!“ Vyskočil na nohy. „Ne!“

TŘETÍ KAPITOLA

Tmu prořízl vřískot parní píšťaly. Musí to být loď. Blíží se k přístavišti.

Nebo... ne. Tentokrát to není loď. Nedokázal přemýšlet. Ujasnit si myšlenky. Kolem vířily jiskry a pálily ho na pažích.

Měli ho v pasti. Bylo jen otázkou pár okamžiků, než se objeví jejich zlostné obličej osvětlené pochodněmi.

„Nico,“ zamumlal. „Zůstaň u mě.“

Zem pod ním vibrovala. Za první vlnou mužů se hrnuli další, všichni rozzuření.

I přes oblak svého strachu cítil dehet a smolu, slanou vodu a pot.

„*Mafiánský krysy,*“ ušklíbl se jeden z nich. „*Zatracený prohlaný česnekožrouti.*“

„*Kdopak vodkrágoval náčelníka,*“ posmíval se další. „*Špinavý Taliáni.*“

Kdyby byl sám, možná by jim utekl. Jenže dal slib.

Za přepravními bednami, kde se krčili, si bratra přitáhl blíž.

Další výkřiky, další otřesy pod nohama.

Přihodilo se to všechno najednou: hvízdání, rachot. Popadl Nica a vyskočil na nohy. Jeho tělo teď narazilo do něčeho před ním a on se svalil dozadu.

A s šokem se probudil.

Už nebyla tma, teprve se stmívalo, jako by se čas přetočil zpět a vytrhl slunce z místa, kde se dřív před jeho zraky nořilo do zálivu. Kolem už nezářily pochodně. Jen slabé zlatavé světlo nad výrazně zbarvenými stromy a skleněná žárovka houpačící se u stropu o pár metrů dál.

Padl zpět na lavičku. Tentokrát ne na lodi, ale ve vlaku.

Nepřekonával oceán, řítil se přes hory.

Malý Nico, který napůl stál, zapřený o jednu nohu, otevřel ze spánku oko. Když uviděl Sala, znovu oči zavřel a sesunul se na záda.

Nico byl na podobné výbuchy zvyklý.

Což se ovšem nedalo říct o všech těch cizích lidech kolem.

Všichni cestující ve vagónu se otočili a zírali – zpod stříšek klobouků a zpoza černobílých novinových barikád. Úhledné barevné stránky magazínu *Godey's Lady's Book* se třepotaly, jak po straně vyděšeně vykukovala podsaditá dáma ve fialovém.

Věděl, že v nich zažehl strach. Nejen svým záchvatem před chvílí, ale už předtím. Už jen svou přítomností, přestože vůbec nic neřekl ani neudělal.

Za nimi se hlasitě otevřely dveře a Sal sebou trhl. Byl to ale jen průvodčí procházející uličkou.

„Všichni mířící do Old Fortu vystupovat! Příští zastávka Black Mountain!“ Zastavil se a důkladně si Sala prohlédl. „Jízdenky?“

Všem už jízdenky kontroloval. Sal váhavě znovu sáhl po té své. Pro lidi, jako byl on a Nico, nepřipadaly v úvahu žádné protesty.

Průvodčí si důkladně prohlédl lístek i jeho. „*Helenc*, ty. Ta tvoje scéna...“

„Jenom sen.“

„Hm, já tady žádný sny, co moje cestující vyděšej k smrti, trpět nebudu. Je ti to jasný, Taliáne?“

Helenc. Tihle Američané v těch svých oddělených částech země – jako by ani nepoužívali stejný jazyk.

Průvodčí se otočil na podpatku a vyrazil ke dveřím. Za nimi byl vestibul, nová spojnice mezi vagóny ve tvaru harmoniky, kterou většina cestujících pravděpodobně vítala, protože zabraňovala vypadnutí ven v ostré zatáčce. Pro Sala ovšem znamenala o jednu únikovou cestu méně.

Jeho noční můra své sevření jako pokaždé povolovala velice pomalu. Pořád se potil a srdce mu bilo, jako by s Nicem znovu běželi o život.

Přímo naproti němu přes uličku seděla ta mladá žena jménem Kerry, která vyjádřila pochybnosti nad jeho jménem. Dostatečný důvod k tomu, aby s ní raději nemluvil.

A před ní seděl reportér. On i Sal si dávali pozor, aby si jeden druhého příliš nevyšímali. Na to bude čas později. Pokud všechno půjde podle plánu.

Hrud' se mu stáhla starými známými křečemi obav. Soustředil se na tu dívku, na Kerry. Její tvář v sobě měla krásu, ale také – co to bylo? – *risentimento*.

Ona i její bratr a sestra měli vlasy barvy palermských střech, jejich tmavě červených tašek. A stejně tak i šedivějící starší žena, která od pletení občas pokradmu zvedla pohled k němu a Nicovi. Z drdolu jí trčely silné vlasy, blůzu na loktech už měla pořádně obnošenou a z bot jí čouhaly prsty na nohou. Vrhala na něj a na Nica soucitné pohledy. No dobrá.

„Teto Remo,“ ozval se Jursey a podíval se směrem k Salovi, „ten pán támdle je padlej na hlavu?“

Stará žena si přiložila prst ke rtům.

„Von i celá ta jejich banda,“ ozval se muž před Remou – nahlas, jako by oslovoval celý vůz. Pošoupl si buřinku z obličeje a plácl rukou do *Baltimore Sun*. „Noviny jsou plný toho, jak vydíraj vlastní lidi. A taky vraždí.“

Vraždí.

Stovky kilometrů od přístavišť v New Orleans, a přesto je to slovo pronásledovalo až sem. Jako by ho měl Sal načmárané krví na tváři.

Možná ho ten muž v buřince poznal. Vedle novinových fotografií zastřeleného policejního náčelníka, který žil dost dlouho na to, aby jmenoval své vrahy.

Sal se podíval nejdřív na opačnou stranu vozu a pak dopředu. Venku se začalo stmívat, a tak teď mohl své spolucestující

sledovat v odrazu oken. Přes uličku si děvče jménem Tully taho za cop, jehož konec byl svázaný roztřepeným pruhem pytloviny.

Žena jménem Rema oslovila chlapce. „Ticho, Jursey. Ukazovat je neslušný. A laskavě si zapamatuj, že Pán miluje i ty, co přišli vo rozum.“ Ztišila hlas – i když ne natolik, aby ji Sal nemohl slyšet. „Jenom se vod tý nebohý duše držte kousek dál, kdyby mu zas přeskočilo.“

Sal si stáhl okraj čepice přes obličej.

Po dalších scénách jako ta, kterou právě způsobil, by pozorně každý, kdo by si všiml, že tu s Nicem jsou – nemluvě o někom, kdo by po nich pátral. Že jsou tady a naživu, i když neměli být ani jedno z toho.

Přitáhl si bratra blíž a nadechl se horského vzduchu, svěžího a plného vůní, které nedokázal pojmenovat. Úplně jiný svět než dusné parno před čtyřmi lety.

Ten původní svět se však mohl každou chvílí vrátit. S jedním konkrétním mužem, který by vtrhl do vozu a jehož vztek hnisal a bobtnal celé čtyři roky.

Tomu parchantovi prošla vražda, řekl by. Kdyby ovšem dříve promluvil, než vystřelil. Sal sáhl po ruličce z voskovaného plátna trčící z ruksaku. Uvolnil provázek, který ji držel, a rozvinul si ji na klíně. Měla skvrnitě, roztřepeně okraje a obrázek byl zvrásněný přehyby. Přesto i po všech těch letech a ujetých kilometrech vystupovaly inkoustové čáry kresby téměř stejně jasně, jako když ji viděl ve Florencii – a přidal k ní tehdy vlastní tahy.

Přejel po obrázku prstem a žasl nad liniemi strmých střech a nad propracovanými detaily. A úplně dole v rohu bylo naškrábané jediné slovo: *Biltmore*. Tully se naklonila blíž. Dech jí voněl mátou a v jedné pěsti svírala cukrátko. „Moc hezký, i podruhý, co to vidím.“ Tiše hvízdl a pak se zarazila. „Teta Rema říká, že nemám pískat jako nějaký chlípnej námořník. Jenže neřekla, co to znamená *chlípnej*.“

Chlapec přikývl. „Jo, je to fakt strašně hezký. Odkud to máte, pane?“

„Z Firenze,“ odpověděl Sal. Možná ale prozradil až příliš. „Z velké dálky.“

Dívka znovu hvízdl a chlapec jen zašeptal: „Aha.“

Oba přikývli, jako by ta prostá, doslovná pravda nějak vysvětlovala příběh rozprostírající se přes roky a oceány, příběh milionáře a venkovana, jejichž cesty se nikdy neměly zkřížit.

Sal kresbu znovu spěšně sroloval.

Jursey se zvedl ze svého místa a poklepal mu na rameno. „Jste se předtím teda rozdivočil.“

Sal odvrátil pohled. „To nic není.“

Tully chytla cop za mašli z pytloviny a přehodila si ho za záda. „Něco to bejt muselo, když jste se vzeplal jak grošák, co mu hoří vobrok.“

Vobrok. Salovi chvíli trvalo, než si její slova přebral.

Dívka se naklonila k bratrovi. „Já s Jurseym jsme dvojčata, i když si nejsme ani trochu podobný.“ Chlapec se přitiskl blíž. „Tam vepředu s tím pletením, to je naše teta Rema. A s Kerry už jste se seznámil. Jenom vypadá, že nedává pozor.“

Kerry přelétla očima k Salovi a pak se znovu zadívala z okna.

Tully naklonila hlavu na stranu. „Nevypadáte jako ty lidi, co sem jezděj za čerstvým vzduchem. Jsou takoví celí vyfešákovany.“

Jursey hlasitě zašeptal: „Bohatý jako Ježíš.“

„Jako Kroisos,“ opravila ho Rema, aniž vzhlédla od svých jehlic. „Ježíš neměl ani zablešenýho vosla, co by mu říkal pane, což je zvlášť těžký, když seš Bůh.“

„Vy se znáte s panem Georgem Vanderbiltem?“ zeptal se Jursey spiklenecky.

Sal se odmlčel. „Z dávných dob.“

V zadní části vozu se najednou znovu rozletěly dveře vestibulu a narazily do obložení. Srdce Salovi tlouklo do žeber, když v okně sledoval odraz.

Dovnitř ale vstoupili jen dva pánové v cylindrech. Znal ten typ z dob, kdy v Itálii tahal turistům zavazadla: Britové a Američané s bedekry hledící svrchu na všechno, co si zrovna prohlíželi. Tito dva sem museli dojít z jednoho z těch luxusních vagónů na druhém konci vlaku – možná je sem dovedla zvědavost, chtěli si prohlédnout vůz pro prostý lid, bez čalouněných křesel, křišťálových lustrů a filigránových zrcadel, jaké měli oni. Neviděl to poprvé: bohatí lidé, kteří rádi okukovali nižší třídy, jako aristokracie prohlížející si rolníky. Jako by se díky té hluboké propasti cítili ještě bohatší.

Stáli jen pár metrů od něj a střídavě pokukovali po cestujících a po obrysech krajiny, které byly ještě v soumraku vidět. Sal si všiml, jak se Berkowitz po muži ohlédl a ztuhl na místě. Z tváře se mu vytratila všechna barva.

Menší z mužů si pohladil hustý, hnědý knír, na koncích navoskovaný. „Kuchyně v jídelním voze byla překvapivě přijatelná, nemyslíte, Cabote? Měli velice dobré ústřice. Nebyla špatná volba spárovat je s Château d'Yquem Sauternes – ačkoliv já bych možná vybral jiné bílé.“ Vyhlédl z okna. „Pozoruhodné.“

Vyšší, hladce oholený Cabot sklonil hlavu, aby lépe viděl ven, a přes jedno oko mu spadl pramen světlých vlasů. „Ano. Pozoruhodně krásné.“

Mladá žena Kerry je sledovala v odrazu svého okna.

„Měl jsem spíš na mysli,“ – menší muž si pohladil knír – „jak je pozoruhodné, že chce Vanderbilt ten svůj velkolepý zámek postavit zrovna tady *dole*.“

Vyšší z nich, Cabot, nespouštěl oči z ubíhající krajiny. „Tak to by mě zajímalo, co vidíte, Grante.“

„Není to snad jasné? Sruby zastrčené do země, stružky protékající kolem. Celé svahy oholené až na pařezy. Žebra na čtyřech nohách – předpokládám, že je to dobytek – volně se potulující po lesích. Copak těm lidem tady nikdo neřekl o vynálezu plotů?“

„I tak je to dechberoucí.“

„Nemáte vlčí mlhu? Nebo vás oslepila země, která se nadouvá, jako by ji někdo nechal až moc dlouho na dešti?“

Oba, pomyslel si Sal. *Oba tito muži mají pravdu.*

Hory místy skutečně vypadaly žalostně. Vydrancovaně. Snad i jako by v nich strašilo. Ale také... *incredibilmente belle.*

„Řeknu vám,“ dodal Grant, „je dost dobře možné, že tu bude potřeba mé práce v oblasti ochrany divoké přírody. Bizoni z tohoto regionu už samozřejmě vymizeli, ale nepochybně tu mohou být ohroženy i jiné druhy.“

Když projížděli další zatáčkou, farmář na polní cestě křižující koleje přitáhl otěže svého povozu. Jeho mezci ovšem ignorovali povely, svésili hlavy a vrhli se kupředu.

Vlak znovu zahvízdal.

Salovi se zatajil dech.

Grant přistoupil k nejbližšímu oknu. „Člověk si říká, s jak velkou překážkou bychom se mohli setkat, aniž by nás to zpomalilo. Rozhodně s oslem.“

Sal si představil, jak osel rotuje vysoko nad komínem lokomotivy a pak padá bez života zpátky na zem.

Mezci, pobláznění houkáním vlaku, už byli jen pár metrů od kolejí. Cestující v prvním vagónu se pevně chytli sedadel.

Zezadu se ozval Grantův nevzrušený hlas. „Myslím, že bychom za sebou nechali jen oslí maso, pár prken a farmáře.“

Cabot promluvil hlasitěji a napjatěji. „*Proboha*, Grante. Vážně to pro vás není nic víc než intelektuální otázka?“

Grant, který se skláněl, aby mohl výjev sledovat, se ovšem tvářil nevzrušeně.

Farmář se postavil a celou vahou se zapřel do otěží. Zrovna když vlak dosupěl na jejich úroveň, oba mezci couvli. Muž se zhroutil na kozlík.

Rozhostilo se ticho, jak cestující z prvního vagónu pomalu vydechovali.

„Možná bychom se měli vrátit do Swannanoa,“ řekl nakonec Cabot.

Grant ztišil hlas. „Možná bychom také neměli mluvit tak otevřeně. V této zemi jsou v dnešní době lidé, kteří chtějí škodit jejím vůdcům, a jakákoliv narážka na Vanderbilta...“

„Anarchista číhá za každým stromem, že ano?“ odpověděl Cabot suše.

Sala stálo hodně sil, aby nereagoval.

„Jde o naprosto reálnou hrozbu,“ trval na svém Grant. „Bomba na Haymarketu v Chicagu. Nebo Café Terminus v Paříži. Anarchie. Ztracení cizinci. Mračte se, jak chcete. Vanderbiltovi – s výjimkou George – ale podřízli pěknou řádku korporátních krků. Biltmore bude hostit mocné a vlivné...“ Grant mávl rukou, čímž do těch sfér zahrnul i Cabota a sebe.

Nad obezřetností toho bastarda vůči anarchistům, pomyslel si Sal, právě převážila jeho potřeba být uznáván – dokonce i cizími lidmi ve vagónu třetí třídy – za to, co považuje za svou důležitost.

Ostatní cestující byli až přízračně tiší. Grantovi znovu padl pohled na Sala. A pak na Berkowitze.

Dveře se opět otevřely. Sal se na sedadle instinktivně sesunul ještě níž a sáhl po Nicovi. Musí ho chránit.

Nad cestujícími a jejich novinami se objevila plochá čepice průvodčího. Sal si oddechl, ale ruku nechal ochranně na bratrově rameni.

„Zastávka Biltmore Junction! Dřív známá jako“ – průvodčí se ušklíbl a podíval se na vesnici – „Best!“

Ve svitu plynových lamp na stojanech a několika luceren Sal rozeznával louže, které působily jako rezavý řetěz spojených hnědých jezer vedoucích od nástupiště až k neudržovaným borovicím. Nádraží a jeho roubené štíty byly zahalené v mlze, stejně jako náznak města za ním – byla z něj vidět jen změť srubů a farem s několika novějšími stavbami.

Vlak začal zpomalovat a žena jménem Rema se na Sala podívala, posbírala si věci a kývla směrem k vesnici. „Místním se nověj název Biltmore Junction, co mu dal pan Vanderbilt, moc nezamlouval. A to je eště slabý slovo.“

Přes uličku se k němu naklonila Tully MacGregorová. „Pane, esi chcete na Biltmore, tak byste měl vyskočit tady.“

Sal jí roztržitě poděkoval. V odrazu okna uviděl, že si Grant pořád střídavě prohlíží jeho a Berkowitze. Nakonec si uhladil konečky kníru a otočil se ke svému společníkovi.

Berkowitz se na svém sedadle obrátil směrem k Salovi. *Pozor*, zašeptal neslyšně a kývl hlavou směrem k zádům obou pánů, *tady na toho*.

Sal krátce přikývl. Předpokládal, že ví, kterého z těch dvou má Berkowitz na mysli, ale pro jistotu si to ověří později – až bude také čas zeptat se proč.

Kerry MacGregorová jejich výměnu názorů možná zachytila, otočila ovšem tvář zpátky k oknu. Přinejmenším mohla vidět, jak mezi nimi něco proběhlo – jako by si nebyli úplně cizí.

„Možná,“ řekl Grant, „bychom se opravdu měli vrátit do Swannanoa, Cabote. Pokud vím, brzy se k naší skupině připojí i hosté z řad něžného pohlaví.“

V odrazu to vypadalo, že Cabot hledí na vesnici – nebo možná na Kerry. „Vanderbiltova neteř, myslím,“ řekl bez špetky nadšení. „Slečna Sloaneová.“

„Ano, a její přítelkyně, původem z New Orleans. Jistá slečna Barthélemyová.“

Barthélemyová.

Salovi se sevřela hrud jako ve svěráku. Věděl sice, že pokud pojedou do Severní Karolíny, určitě to jméno uslyší, ale i tak to s ním otrásl.

Nejasně si uvědomil, že si Berkowitz něco čmárá do zápisníku.

V hlavě mu pulsoval skřípot brzd a hvízdání vlaku rozléhající se nad kopci a kotlinami.

Ještě hlasitěji se mu však teď, po čtyřech letech skrývání, v hlavě ozývalo jméno. Čtyři roky doufal, že se z jeho dosahu vymaní.

Barthélemy.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Lillian Barthélemyová si nikdy nedovolila ničeho litovat, a proto nelitovala ani teď. A také si nepřipouštěla žádné pochybnosti.

Z nedalekého houkání vlaku jí však stydla krev v žilách. Znamenalo to totiž, že nadešel čas.

Střed těla jí sevřela křeč – a nebylo to z těsného korzetu ani příliš úzkého pasu jezdeckého obleku. Možná se zachovala unáhleně, když to celé dojednala. V sázce ale bylo jméno její rodiny.

Posunula se kousek dopředu a popustila otěže. Navzdory mokrému listí pod kopyty a šerčícímu se lesu pobídla koně do cvalu.

Její přítelkyně Emily zůstala kdesi vzadu. Jak ovšem s oblibou říkával její otec: „Zpomalit, to naše Lilli nikdy neměla v povaze.“

Řekl to někdy s hrdostí? napadlo ji teď.

„Lillian má až příliš mnoho z tebe, Maurici,“ měla v tom vždycky jasno Lillina matka. „Příliš z té šílené, zbrklé energie, která nás jednou všechny zahubí.“

Když Lilli s matkou loni v létě odjížděla do New Yorku, viděl možná i Maurice Barthélemy ve své dceři příliš mnoho ze sebe.

„Pamatuj na lilie, *ma chère*,“ zavolal za ní.

Jednou nohou už stála na rampě přistavené k lodi. Překvapeně se otočila. „*Excusez-moi?*“

„Lilie. Vždyť víš, na louce. Nesejí, nesklízejí. A ty, dcero, nemusíš na život tak spěchat.“

Znělo to absurdně, jako něco, co by během kázání drmolili kněží od Panny Marie Guadalupské. Od Maurice Barthélemyho,

titána nábřeží, to ovšem znělo spíš jako žert. Poškádlení. Dobrý cynický vtip.

„Tak jste ale své impérium nevybudoval, že, *mon père*?“

Pohládila otce po tváři. A všimla si, jak zhubl.

„Bojím se, že jsem ti šel příkladem v...“

Nenechala ho domluvit. Protože jí samozřejmě šel příkladem. Samozřejmě že se z ní stala dcera svého otce. I když ji zklamával a ubližoval jí, jako zrovna tento týden, chápala ho. Byla totiž jako on.

Její tep dokonce i teď v plném trysku dělal pravý opak toho, co by měl. Srdeční rytmus se jí zklidnil, ustálil se v pomalém tlukotu – téměř jako by se zastavil v čase.

To s ní dělalo nebezpečí, zvláštním způsobem ji uklidňovalo. Což, jak tušila, možná nebylo normální.

Muži z její vrstvy hledali poddajnou, andělskou ženu se sklonem k mdlobám. Takovou, které k extázi stačí román od Trollopa.

Zatímco Lilli, pokud se ocitla lapená v salónku plném žen, přešlapovala u oken. Když se konverzace jako vždy stočila k tomu, jak moc jejich děti vyrostly – *Copak nerostou všechny děti? Co je na tom tak pozoruhodného?* –, začala vymýšlet propracované výmluvy, proč musí odejít.

Ženy ze společnosti štěbetaly o posledních večírcích. Cigaretách ubalených ze stodolarových bankovek, které se rozdávaly jako pozornost. Newportské hře na hledání diamantů, které hostitelé zahrabali pro hosty v písku.

Lilli všechny ty ženy připadaly nevýslovně nudné.

Pánové z její vrstvy na tom nebyli o nic lépe. Žádný z nich nehledal ženu, která touží po rychlosti, jde naproti riziku a dává přednost přírodě před vnitřními prostorami. A žádný z nich nehledal ženu stojící v centru zuřícího skandálu.

Sklonila se ke krku svého koně, o tvář se jí otřela vlající hříva. Vzrušení z neznámé cesty, rytmus koňských kroků na zlatavém listí: přesně to potřebovala, aby zahrnala strach a paniku.

S Emily si koně pronajaly ze stájí hotelu Battery Park, ovšem ten její nebyl žádná lenivá stájová herka. Uháněl přes kamenný most a jeho dominantní levá přední noha se pokaždé natáhla o kousek dál.

Pravou nohou sevřela hrušku na levé straně dámského sedla a nechala se unášet. Kolem ní se nad lesy a poli zvedal prstenec hor. Vypadaly jako velká modrá mísa s mlhou stoupající jako kouř.

Konečně zpomalila a prohlédla si okolí: břízy, pěnišníky, kapradiny. Kamenné lávky a potůčky.

Pár chvil o samotě, aby mohla přemýšlet a pokusit se porozumět otcovu nedávnému chování. S Emily sem z New Yorku přijely o týden dříve, aby se s ním mohly sejit.

ASHEVILLE, ZEME NEBES, psal v telegramu z New Orleans. VELICE V MODE, PISOU V NOVINACH. KDYZ UZ TAM S PRITELKYNI JEDETE, JAK PISES V POSLEDNIM DOPISE, CO KDYBYCHOM SE TAM POTKALI? SPONTANNI NAVSTEVA ME MILOVANE DCERY?

Telegram jí nenapsal od doby, co se s matkou přestěhovala do New Yorku, a v tomto najednou nešetřil slovy – nechal je plynout, jako by spěchal nebo ji chtěl ujistit o své vřelosti, případně obojí. Během posledních měsíců jí vzácně naškrábal dopis, ale byly to spíš poznámky obchodníka plné stížností na výhrůžky dělnickou stávkou a spory o dovoz. *Milovaná dcera* k jeho typickému vyjadřování rozhodně nepatřila. Vřelost a spontánnost nebyly jeho styl.

Možnost strávit trochu času s nepolapitelným Napoleonem z New Orleans, kterému se podobala – a kterého sotva znala –, však uvítala. Ty čtyři dny, co tu s otcem a Emily prožila, si užívala. Až do včerejšího rána, kdy otci předal recepční Battery Parku telegram.

Z obličejů se mu vytratila všechna barva. „Zatracené *New York Times*. Nemůžou tu kauzu po všech těch letech nechat být. *Bordel de merde*. Mysleli si, že mě přechytračí a někoho sem pošlou.“

„Načasování nemohlo být horší,“ řekla Lilli spíš sama sobě než jemu. „Kdyby se rozkřiklo, že existuje jakákoliv pochybnost...“

„Přesně tak, *ma chère. Ils sont cons*, idioti. Copak jim nikdo nezabrání v tom, aby mi pořád ztrpčovali život?“

Během hodiny si sbalil kufry a odjel – ani neřekl kam. A zapomněl se s ní rozloučit.

Zezadu se teď ozvaly úderý kopyt: pomalým klusem se k ní blížila Emily.

„Podle toho, jak tu sedíš jako zařezaná, tě ohromila Přístupová cesta, Lils. Moc mě mrzí, že tu tvůj otec nemohl zůstat a podívat se na ni.“ Odmlčela se, jako by si nebyla jistá, jestli má dodat, jak byl jeho náhlý odjezd zvláštní. Očividně se tomuto tématu ale rozhodla vyhnout a jen se usmála. „George bude z tvé reakce nadšený.“

„Řekla bych, že tvůj strýc má naléhavější starosti než názory dámy, kterou nikdy neviděl.“

„Počkej ale, až tě pozná. Pak se uvidí, jak moc mu záleží na tom, co si o jeho projektu myslíš.“ Emily se rozzářila, což pro ni bylo typické: dětská vřelost a naivita, kterou bylo těžké nemít rád.

„Připadá mi, že tvůj strýc je naprosto spokojený tak, jak je: cestuje po světě, sbírá to své umění, čte knihy, buduje si tady to skryté sídlo...“

„Ano, to je. Ale správný typ ženy dokáže i spokojenému muži ukázat, jak je ve skutečnosti nešťastný.“

Lilli se rozesmála.

„Myslím bez ní,“ dodala Emily.

„Aby bylo jasno, nejela jsem s tebou na Jih kvůli tomu, že bych zoufale hledala manžela.“

„Nikdo tě nepodezírá, že bys *zoufale* hledala cokoliv, milá Lilli. Zdá se, že si zajistíš, cokoliv chceš, aniž by ses o to musela nějak extra snažit. Což mi připomíná, že jsem se chtěla zeptat, co jsi dnes odpoledne říkala tomu muži u nádraží.“

Lilli se otočila zpět k Přístupové cestě. „Je těžké představit si tam na konci stavbu, která by dostála očekávání všech těch zákrut a odboček.“

Emily si upravila záhyb jezdecké sukně. „Klidně si změň téma. Jen doufám, že ten muž nebude dělat potíže. Připadal mi jako ten typ se sklony k... přílišné důvěrnosti.“

Lilli cítila, jak jí tep znovu zpomaluje. Emilyina slova jako by mezi nimi visela ve vzduchu. Nikdo neměl vidět, jak s tím mužem mluví. Nejspíš špatně odhadla, jak dlouho bude Emily trvat, než pošle telegram. Možná ji viděla, jak k němu přistoupila. Kdoví, co mohla slyšet.

„Byl to jen nějaký místní člověk. Ptal se po práci. Samozřejmě jsem ho poslala pryč.“

Otočila koně, jako by obdivovala hory.

Lehkým cvalem se k nim blížil hnědák s širokými plecemi. Hannoverský teplokrevník, odhadovala Lilli, s pohyby elegantními a zároveň plnými síly.

Součástí jezdcova oděvu byly lesklé černé holínky a precizně ušité jezdecké sako s přísně naškrobeným límečkem a černou vázankou. Nad tím vším se skvěla plet přesně tak bledá, jakou by od muže, který je známý jako nenapravitelný knihomol, čekala. Přesto byla jeho tvář příjemná a inteligentní, mnohem hezčí než na zrnitých fotografiích ze společenských stránek.

Pod černým, pečlivě zastřiženým knírkem jen nepatrně zvedl koutky úst. Jeho tmavé, oduševnělé oči s jemnými vráskami však byly vřelé – snad dokonce veselé.

„Strýčku Georgi!“ Emily švihla bičíkem a dojela k němu. „Tak ráda tě vidím! A než mi vyhubuješ...“ Zvedla dlaň na obranu. „Zrovna jsem slečně Barthélemyové chtěla připomenout, že jsem ti dala slovo, že s prohlídkou tvého nového domu počkáme až do zítřka společně s ostatními návštěvníky.“

Nezdálo se, že by George Vanderbilt s hubováním nějak spěchal, ale Emily se i tak vrhla do obhajoby. „Vím, že brzy přijedou

i tvoji další hosté – vlastně jsme uvažovaly, že počkáme na nádraží. Už se ale začalo stmívat a blížil se déšť a my jsme si chtěly prodloužit projížďku. A byla tu ta tvoje krásná klikatá cesta na panství. Takže jsme dojely jen sem, dál už ne.“

„Pohled na věže nebudeme počítat jako porušení slibu.“ Ukázal vysoko doleva, kde se v mezeře mezi korunami stromů tyčila střecha a dvě paralelní věže odrážející poslední zbytky slábnoucího světla. A na straně jedné z nich cosi sedělo – jakýsi tvor – a zíralo to dolů.

Lilli nechtěně zalapala po dechu. Na chrlič vykukující v dálce přes les v Jižním Appalačském údolí ale nebyla připravená.

„Jednou“ – George Vanderbilt se otočil v sedle – „tady ty stromy zakryjí veškerý výhled na dům do vzdálenosti pěti kilometrů. Ale odpusťte mi, ještě jsem se řádně neseznámil s naším hostem.“

Jeho tón byl na muže, kterému u nohou leží celý svět, překvapivě nejistý.

Skromný. Snad dokonce plachý.

Měl stíhlou postavu, čímž se jen potvrzovalo to, co se psalo ve společenských rubrikách: že je to ten typ člověka, ve svých kruzích velice zvláštní, který dává před jídlem přednost četbě. Raději dlouho do noci diskutoval o filozofii s jediným blízkým přítelem, než aby večerel se zástupem dcer ocelářských baronů, které na něj mrkají dlouhými řasami.

Na okamžik od ní odvrátil pozornost jinam. Vypadalo to, že si měří oblouk kamenného můstku v další zatáčce a přesné vrstvení zelené, vínové a zlaté výsadby.

U kohokoliv jiného by to Lilli možná považovala za známku pasivity. U George Vanderbilt, vnuka jednoho z nejnelitostnějších podnikatelských titánů v dějinách, jí to však připadalo zvláště přitažlivé.

S přimhouřenýma očima si prohlížela místo na hřebeni, kde se s mlhou mísila spirála dýmu. Ve vzduchu vířila vůně vzdáleného ohně a popela.

„Zbývá jeden nebo dva sruby,“ sledoval její pohled. „Rodiny v horách, které mi – nebo tedy mému jednateli McNameemu – ještě neprodaly pozemky.“

„A podle vašich zkušeností lidé vždycky nakonec prodají, co mají rádi, když jim nabídnete dost peněz, pane Vanderbiltu?“

Lilli si všimla zděšeného výrazu, který na ni Emily vrhla. Na mírnější slova už ale bylo pozdě.

Nepřítomně přikývl, jakoby hypnotizován spirálovitým dýmem. „Ano, prodají.“ Zdálo se, že je z vlastní odpovědi téměř smutný. „Jednoho dne prodá i ta poslední rodina.“

Pak jako by si náhle vzpomněl na své způsoby, vyrazil vpřed a natáhl k Lilli ruku. „Ještě jednou mi odpusťte. George Vanderbilt.“

Emily pobídla koně.

„Georgi, dovol mi představit ti slečnu Lillian Barthélemyovou, původem z New Orleans. Teď žije v New Yorku. Její otec Maurice Barthélemy – myslím, že jsem ti psala, že se tu s námi setká – se k nám dnes bohužel nakonec nemohl připojit, protože ho náhle“ – soucitně se podívala na Lilli – „a nečekaně odvolaly pracovní povinnosti. Lilli, dovol, abych ti představila svého strýce, pana George Washingtona Vanderbilt II., původem z New Yorku a teď, což mu závidím,“ – stočila pohled k horám – „teď odsud.“

George Vanderbilt vzal Lilli jemně za ruku, jako by si nebyl úplně jistý, co s ní má dělat. A ona znovu pocítila to zvláštní zpomalení srdečního rytmu.

„Slečno Barthélemyová, je mi ctí vás poznat. Vaše teta, paní Whartonová, je už léta mou drahou přítelkyní. Máme velice podobný literární vkus.“

„Ach, ano, tetička Edith.“ Lilli do toho titulu vložila veškerou lásku, kterou si její teta zasloužila. „Můj otec jí v důvěrných rodinných kruzích přezdíval Útok lehké kavalérie.“

Vanderbilt se usmál. „Je to žena s vlastním názorem.“

„Otec mě nařkl z toho, že jsem jí dost podobná.“

Emily po Lilli střelila pohledem a jedinkrát zavrtěla hlavou. Výraz jejich hostitele se však nezměnil. „Tím lépe pro vás, slečno Barthélemyová.“

Takový je tedy pan George Washington Vanderbilt II. Intelektuál. Plachý. A nebojí se silných žen.

„Pane Vanderbilte, mohu vám pochválit chůzi a stavbu těla vašeho koně? Sama mám pro teplokrevníky slabost.“

„Ach.“ Oči se mu rozzářily. „Takže se zajímáte o plemenitbu?“

Emily se rozchichotala. Lilli by se možná rozesmála také, kdyby jejich hostitel nebyl tak sladce vážný. Očividně si ani v nejmenším neuvědomil, na co se zeptal. „Myslím, že to většina z nás,“ opáčila Lilli. „Za správných okolností.“

Pohládl svého teplokrevníka po krku a otočil se v sedle. Viděla, že si vysloužila jeho uznání. Samozřejmě ne náklonnost. Ještě ne. Ale uznání a možná i zájem. Za tak krátkou dobu.

Získávají si i ošklivé ženy důvěru mužů tak rychle? napadlo ji.

George Washington Vanderbilt II. se zdál být neobyčejně zajímavou výzvou.

Takovou, kterou stojí za to zkusit zdolat.

Z nádraží ve vesnici se už neozývalo žádné hvízdání, což znamenalo, že vlak už musel přijet. Musel tam stát a jeho pára se s tichým ššš prolínala s mlhou, ve velkých bílých oblacích stoupala nad nástupiště a plula do lesa.

Vznášející se bílý závoj a temnota, které dokázaly zakrýt to, co se teď stane.

To, co nepotřeboval nikdo vidět.

PÁTÁ KAPITOLA

Kerry zírala na stoupající páru, jako by se v ní promítala její budoucnost, třepotala se a poblíkávala na bílé ploše jako pohyblivé obrázky z kinetoskopu. Po celém nástupišti se hemžily dámy v těsných saténových korzetech a širokých kloboucích a rukama v rukavičkách ukazovaly, které kufry s koženými pásy jsou jejich. Černé buřinky a cylindry pánů se pokyvovaly v hloučcích – *jako hrnec s vířící smolou*, pomyslela si Kerry.

Jursey poskakoval kolem schůdků vlaku a nad čelem se mu pohupovala jeho rudá kštic. „Ty dva cylindráci předtím byli ňáký nadutý,“ oznámil jim. „Ale ty druhý se mi líbili.“ Podíval se nejdřív na reportéra a pak opačným směrem na oba Bergaminiovy o pár metrů dál.

Aaron Berkowitz gestem nabídl Remě, která stála hned za ním, aby se do něj zavěsila. Chytila se ho a sešla na nástupiště. Kerry věděla, že je teta Rema i ve svém věku pořád silná jako býk – rámě mladého muže ovšem vždycky ráda přijala.

Tully pohledem zkoumala malého Carla Bergaminiho, který kulhal vedle svého bratra a táhl za sebou levou nohu. „Jaks přišel k tý chromý noze?“

Chlapec na ni jen upřel své velké černé oči.

„Klopýt,“ odpověděl jeho bratr. „Ze schodů.“ A rychle se zase odvrátil.

Lež, viděla Kerry.

Lidé se od vlastních slov tak rychle odvracejí jen tehdy, když jsou lživá. Jako by pokřivené pravdě, kterou sami vytvořili, nedokázali čelit.